

HOŘIČSKÝ ZPRAVODAJ

OBECNÍ ÚŘAD HOŘIČKY

ROČNÍK : XX

www.horicky.cz

říjen 2019

ŽIVOTNÍ VÝROČÍ:

Gottstein Stanislav	Mečov	75 let
Mgr. Vanclová Věra	Hoříčky	75 let

Přejeme životní pohodu a mnoho zdraví do dalších let!

(mn)

ZE ŽIVOTA OBCE

KOLUMBIE - OSOBNÍ ZÁŽITKY Z CEST

1 hodinu a 20 minut dlouhou videoprodukcí ze země Jižní Ameriky vám promítne a několik postřehů z cesty odvypráví Luděk Rudiš.

pátek 11. října 2019 v 18 hodin

klubovna nové hasičské zbrojnice Hoříčky

Občerstvení zajištěno, vstupné dobrovolné.

Pořádá OPS Pechanec.

- Očkování psů.** Pokud váš pes jeví známky nervozity a častěji pokukuje po kalendáři, znamená to jediné. Nadešel čas povinného očkování.

Své vakcíny se dočká v **úterý 15. října 2019** a to tradičně na dvou místech.

Hoříčky (u obecního úřadu) - **od 16:00 do 16:30 hodin**

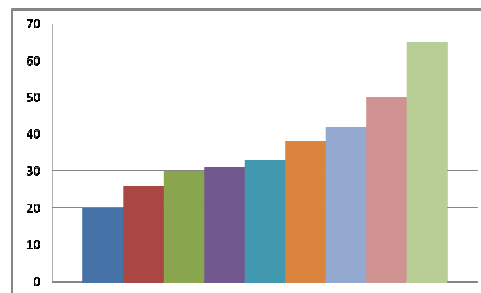
Křižanov (u rybníka) - **od 16:45 do 17:00 hodin**

Pejsci ani vy nemusíte mít zbytečné obavy, protože očkování provádí citlivá a empatická veterinářka MVDr. Marcela Čermáková z Jaroměře.

Na vás tedy zbývá vzít s sebou očkovací průkaz, peníze a psa na vodítku (případně náhubek).

- ☑ Pokud vás zajímá **rozvojová strategie** Hoříček na období 2021 – 2025, přijďte v **pondělí 21.10.2019 v 18 hodin** do klubovny hasičské zbrojnice, kde se bude konat její veřejné projednání. Přivítáme mezi sebou manažerku projektu Svazku obcí Úpa Bc. Radku Jansovou, která disponuje mimochodem i výsledky dotazníkového šetření, které se v naší obci uskutečnilo v lednu letošního roku.

- ☑ Mnozí z nás s potěšením zaznamenali, že se **kvalita místních komunikací** opět posunula o stupínek výše. Nejviditelnější změnou je rekonstrukce cesty u mateřské školy a budovy 1. stupně základní školy. Několik dní trápení začátkem školního roku bohatě vynahradil perfektní povrch a precizně provedené bílé betonové pásy po stranách komunikace. Rodiče pohodlně přivezou děti ke škole, zásobování školní kuchyně není komplikováno hrubým šterkem a tancem mezi vyčnívajícými uzávěry vody. Skotačícím dětem hrozí menší nebezpečí při špatném došlápnutí, vždyť není o co zakopnout. Odpoledne se zase děti z nejbližšího okolí stahují k nové cestě, aby vyzkoušely nové kolečkové brusle, kolo nebo si jen tak zaskáčou panáka. Ale je nové prostředí skutečně bezpečné? Jako všude jinde se i u nás najdou bezohlední řidiči, kteří nový a „rychlejší“ asfalt využívají k získání naprosto zanedbatelné časové úspory. Myslete, prosím, na to, že v okolí školy i bytovky byly, jsou a vždy budou malé děti, které nemají posilovače brzd v nohách a airbagy v bundách nebo kšiltovkách. Předvídejte, rozhlížejte se a přemýšlejte, než sešlápnete plynový pedál... Zároveň znovu prosím o vzájemnou ohleduplnost rodičů/řidičů při zajiždění k budově mateřské školy či 1. stupně základní školy. Mnohé z vašich dětí vystoupí již u kontejnerů vedle bývalé hasičské zbrojnice a bezpečně a samostatně dojdou do šaten (zejména když tam vede cesta s rovným povrchem). U prvňáčků nebo dětí ze školky je zcela pochopitelné, že někteří rodiče je určité období ještě doprovázejí do samotné budovy a případně i pomáhají s převlékáním. Ovšem odstavené auto před brankou je velkou komplikací pro ostatní rodiče i obyvatele bytovky, kteří chtějí také odjet do práce nebo k lékaři. To, co v pondělí uděláte třeba nevědomky druhému, se může hravě v úterý stát vám a už stoupá tlak a jde pára z uší. Děkujeme za pochopení. ☺
- Další kousek pěkné cesty máme za „činžákem“ směrem k zatačce u bývalého zdravotního střediska (Vlachovi). Radost udělal nejen obyvatelům v uvedeném úseku, ulevilo se například i poštovním doručovatelům. Rychle ji ale objevili i lovci vteřin, kteří si tudy začali zkracovat cestu. Nebezpečné situace vznikají při výjezdu na komunikaci k poště, ještě horší jsou pokusy rychle se zařadit mezi vozidla jedoucí v dolní zatačce k České Skalici. Pokouší-li se o tento úkon cyklista, a dojde-li k souběhu, kdy na svůj pozemek zajiždějí nebo z něho vyjíždějí Jiráskovi, situace začíná zavánět nejen pověstnou osmičkou na kole. I na Hoříčkách platí fyzikální zákony a na „fleku“ umí zastavit jen Superman v televizi. I v tomto případě děkujeme za pochopení a za používání zdravého rozumu. ☺

- ☑ **Hoříčky na stupních vítězů.** Dlouho očekávaný sen se stal skutečností a doslova letitá komunikace s Agenturou Dobrý den, správcem Muzea rekordů a kuriozit Pelhřimov byla korunována certifikátem o vytvoření českého rekordu „Obecní vlajka v nejvíce státech světa“. Ke konci srpna letošního roku byla naše vlajka vyvezena a vyfotografována v 66 státech světa na 5 kontinentech (21x Evropa, 23x Asie, 12x Afrika, 7x Amerika a 3x Austrálie a Oceánie). Veliké poděkování patří všem spoluobčanům, jejich známým či přátelům, kteří vlajku přibalili do svého zavazadla, v cizině vybalili, vyfotografovali a přispěli tak k vytvoření jedinečného rekordu. Jako horkou novinku jsme tuto zprávu již umístili na náš Facebook, kde byly zveřejněny i odkazy na webové stránky Agentury Dobrý den (viz www.dobryden.cz), jejich Facebook a nově i video na kanálu Youtube. Tím ale rekordní tažení obecní vlajky nekončí. Nic nám nebrání ji fotografovat v dalších a dalších státech, abychom mohli po nějaké době rekord nechat zaktualizovat.

(mn)

REPORTÁŽ PSANÁ NA KAMČATCE (převzato bez redakčních úprav)

Kamčatka - 7. díl: Mrtvý les a rafting

Cestou do místní civilizace jsme navštívili „mrtvý les“ - stromy zasypané sopečným popelem. Stromy a ostatní vegetace se pomalu vzpamatovávaly ze stavu, kdy krajina okolo zůstala bez života. V okolí už byly křoviny zelené a bylo vidět, že příroda si poradí vždy a všude. Láva z Tolbačiku při posledním výbuchu udělala lávové pole až 40 km daleko a popel padal do vzdálenosti 60 km.

Prolezli jsme lávový tunel asi 1 metr v průměru (museli jsme ložit po čtyřech) a v odpoledních hodinách jsme se vraceli po obvodu lávového pole na prašnou silnici. 2x jsme zastavili v místech, kde jsme si mohli odskočit. Při jakémkoli zastavení se začali na nás vrhat opět neúnavní komáři. Využili každé příležitosti a při našem nastoupení do vozidla jich vždy několik vniklo do prostoru vozu a my se pak nějakou dobu museli zabývat tleskáním a hubením těchto hmyzích predátorů. Bylo zajímavé, že díky nadmořské výšce na tábořišti předchozí dny žádní komáři nebyli.

Při těchto zastávkách jsem pochopil situaci, která se stává na Kamčatce prý často. V místních lesích každý rok zmizí několik lidí. Zabloudí, ztratí orientaci a nejsou schopni se vrátit. Samozřejmě, že je nikdo ani nehledá. Zkusil jsem zajít tak 50 m do lesa, a kdybych nevěděl, kudy jsem přišel (podotýkám, že od cesty jsem byl jen 50 metrů) a několikrát se zatočil, tak bych nebyl schopen se vrátit. Les byl všude úplně stejný. Většinou olše a břízy. Natož, i kdybych byl místních poměrů znalý, ve vzdálenosti 200 – 300 m od cesty a bez svitu sluníčka, člověk není schopen se zorientovat, kde se nachází.

Zapomněl jsem popsat, jakým způsobem jsme vystupovali z auta. Jelikož dveře v přední části nástavby (asi po nějakém nárazu) byly trochu zdeformovány, musel vyběhnou řidič z kabiny a dveře zvenčí odemknout a vypustit nás. Po nastoupení nás zase zamkl, aby se během jízdy dveře samovolně neotevřely, jak byly zkřížené. Neuměl jsem si představit situaci, kdy bychom z nějakého důvodu havarovali (jako auto na Islandu) a museli okamžitě vystoupit z vozu, třeba po pádu do vody, abychom se neutopili. Maximálně rozbít okénka přidělanými kladívky.

Při jednom zastavení na oběd nastala opačná situace, kdy jsme chtěli nastoupit, ale dveře byly zablokované tak, že zvenčí ani po odemknutí nešly otevřít. Řidič musel úzkým střešním okénkem vlézt dovnitř a odjistit zaseknutou západku, která sama zaskočila, a dveře zevnitř uvolnit. Teprve potom jsme mohli nastoupit.

Odbočili jsme z hlavní cesty, která vede z jihu na sever Kamčatky, a po 50 km jsme ve večerních hodinách dorazili do městečka Esso. Městečko pěkné s počtem obyvatel asi 3.000, v dálce byl vidět i lyžařský vlek. Kolegové měli největší problém, a to kde se dá nakoupit vodka a pivo. Skoupili všechno české pivo “Žatecký gus“ - žatecká husa. Já jsem ochutnal místní, ale jako neoborník na pivo jsem velký rozdíl nepoznal. I na těchto vzdálených místech může prodávat alkohol jen obchod s licenci. Ve městečku je třeba 5 obchůdků, ale pokud chcete osvěžení s několika procenty alkoholu, musíte, neznalí poměrů, chvíli hledat správný obchod.

Ubytování v tomto městečku bylo za vysokou nevzhlednou ohradou, která budila nedůvěru, kam to jdeme. Uvnitř nás čekalo velmi milé překvapení. V uzavřeném areálu byly úplně nové dřevěné budovy, ohromná jídelna a kuchyň, další objekt co by kuřárna a opět termální bazén, který jsme ještě před večeří vyzkoušeli.

Vnitřní vybavení a hlavně zpracování nemělo chybu. Jsem zvyklý v těchto krajinách na různé nedodělky, nelícující dveře, sem tam něco upadlého, čas od času oprava jiným způsobem, než by mělo být, ale zde, i když jsem hledal, nic jsem nenašel. Při vytápění byla využita termální energie a přes výměník bylo v celém jednopatrovém domě příjemné teplo.

Po probuzení nás překvapilo počasí. Vytrvalý sice drobný déšť, který nám zatím nevadil, protože na 10 hodinu byla domluvena návštěva místního muzea, takový skanzen, kde jsme se měli dozvědět, jak zde původní domorodci (Evenkové) žili a bydleli. Ještě před návštěvou muzea jsme zajeli do skladiště místních vodáků. Na odpoledne byl domluven rafting na říčce Bystraja. Jelikož se počítalo, že bychom se při této akci mohli promočit, mohli jsme si vybrat podle velikosti gumové kabáty, kalhoty a holínky, což mělo tomuto promočení zabránit. Se správně padnoucím oblečením jsme se vrátili k muzeu.

Bohužel místo v 10 hodin jsme přišli na řadu až v 11,15. Sešlo se tam totiž několik skupin cizinců, takže jsme museli čekat. Na celém prostoru muzea bylo několik staveb dalších původních obyvatel (Koriaci) a novější kostel z dob cara. Některé stavby byly velmi rozsáhlé, protože přes zimu v nich bydlelo až několik

desítek obyvatel, celý rod. Budova byla částečně pod zemí, aby v zimním období unik tepla byl minimální.

Po velmi zajímavé prohlídce skanzenu jsme odjízďeli na místo, kde jsme se měli nalodit. Mělo to být „nové místo“, protože ani místní nevěděli, kde jsou rafty připravené. Asi po hodině jízdy na „ono místo“ průvodce zjistil, že neví, kde se nachází, a že jsme odbočku asi přejeli. Obrátili jsme gruzovik. Jízdu zpět jsme opět zjistili, že jsme „místo“ zase přejeli. Obrátili jsme vozidlo do původního směru a asi po 10 minutách jízdy jsme odbočku konečně objevili.

Na břehu nás čekal připravený velký raft, kam jsme měli všichni nastoupit, a milion nedočkavých komárů, kteří hledali každou skulinu, aby se nám dostali na kůži. V autě jsme se převlékli do již vyfasovaných gumových obleků, venku by to opět nešlo kvůli komárům. Kameru jsem nechal v zavazadle, nechtěl jsem riskovat, že bych nemohl dokumentovat zbylou část cesty, pokud by se mě podařilo ji utopit. Po nezbytné bezpečnostní instruktáži jak se pohybovat, co dělat a nedělat, co který povel znamená, nás informovali, že asi po polovině cesty budeme mít na určitém místě oběd. Celá trasa měla být 34 km dlouhá, stupeň obtížnosti č.1. Stupnice obtížnosti jsou od 1 do 5. V klidné vodě jsme si měli nacvičit různé povely, které nám kormidelník bude dávat a to: Kontra vlevo, kontra vpravo, vlevo, vpravo podle toho jak jsme měli pádlovat. To vše před nástupem do raftu. Žádné obavy jsem z této akce neměl, neboť jsem se podobných akcí již 2x zúčastnil.

Připomněl jsem si akci na Kostarice, kde v programu byla „Projížďka lodí po řece“. Všichni počítali, že nastoupíme na nějaký parníček či motorovou loď. Ovšem při příjezdu k řece se objevilo několik gumových člunů a my se v několika okamžicích museli naučit to, co umí každý vodák. Samozřejmě plavbu několik starších účastníků odmítlo a ti nás čekali v cíli. Pokud tam dojedeme. Ale bylo to i na poprvé v pohodě, dojeli jsme všichni.

Ale vraťme se na říčku Bystraja. V prvních chvílích po nástupu se člověk snažil, aby kolegu nezkropil svojí neznalostí, když manipuloval s pádlem, aby sám nebyl mokrý, ale po projetí několika úžin na řece to začínalo být každému jedno. K tomu se přidal po chvíli dosti prudký déšť, takže jsme mokří byli ze všech stran. Jelikož jsme museli tvrdě pádlovat, tak ani teplota vody, která se pohybovala kolem 5 - 7 stupňů, nám nevadila, protože pohybová aktivita byla maximální. Teprve tady jsem si uvědomil, že žádná rekreační plavba to není, a že obtížnost plavby č. 1 je jen neskutečné přání. Otypovali jsme obtížnost č. 3. Místy jsme museli překonat dosti velké přejeje, kde záleželo na spolupráci všech ve člunu. Ale vždy, byť neskutečně zmáčení, jsme to zvládli.

Teprve po 17 hodině (asi 2 hodiny jízdy) jsme v zátočině zastavili s úmyslem uvařit si oběd. Místní vodák, který loď kormidloval, z lodi vytáhl několik vodotěsných soudků, ze kterých vytáhl připravené naporcované ryby, jídelní misky a vše potřebné k pikniku v přírodě. Navíc motorovou pilu kvůli suchému dřevu na zátop. Dřevo naštipal, polil asi litrem benzínu a zapálil. Nechápal jsem proč, nepřiléval benzín do ohně postupně, protože stále silně přšelo a vypadalo to, že oheň v dešti uhasne. Po chvíli se přece hranička rozhořela, nasbírali jsme vyplavené, mokré dříví, uvnitř suché. Lodivod vytáhl z lodi ještě 10 litrový kotel, do kterého nabral vodu z řeky. Jako na skautském táboře. Stahovali jsme z okolí další dříví a ženy mezitím připravovaly zeleninový salát. Za chvíli se voda vařila. Do vroucí vody se přihodily brambory, později kusy syrového lososa, okořenit a po necelé hodině jsme pod provizorním přístřeším měli vynikající rybí polévku. A jako předkrm salát.

Celou dobu nám přšelo, ale až na to že jsme pomalinku vychládali, to nikomu nevadilo. Největší problém byl, když někdo potřeboval na toaletu. Mimo malého kousku, kde jsme jedli, stoupala strmá stráň, takže prostor na konkrétní úkon nebyl žádný. A navíc, jak se dostat z gumového oblečení???? U mužů řešení problematické, u žen řešení žádné.

Luděk Rudiš

Redakční uzávěrka čísla je vždy k 25. kalendářnímu dni v měsíci. Připomínky, náměty nebo Vaše názory lze předat na OÚ, nebo je zasílejte e-mailem na adresu neumann@horicky.cz. Autorem příspěvků označených (mn) je M. Neumann. Počet výtisků - 240 ks. Výtisky jsou neprodejné a slouží k bezplatnému informování občanů.